

prohibet, & executio in eis fieri. Quod in tantum verum credentem, quod etiam si creditor habeat bona istius debitoris ꝑ hypothecata, adhuc tamen si repudiet bona acquirenda, valet renuntiatio, neque in bonis repudiatis executio aliqua fieri potest, cum in eis nullum jus repudians habuerit, neque in ejus dominio aliquando fuerint, prout optimè contra Ancharra. tenet Tellius, num. 55. cum quatuor sequentibus, licet opinio Ancha. procedere possit, quotiescunque isti tali debitori repudiati esset factum aliquod legatum per alium, isto enim casu repudiatio talis legati non præjudicaret ejus creditori habenti bona talis repudiantis hypothecata. Nam cum, ut suo loco dictum est, dominium rei legatæ transeat in legatarij à morte testatoris, ut l. à Tit. ff. de furt. merito quòd cum in ejus intraverit dominium legatum illud, & sic sub hypotheca ceciderit, quòd non præjudicet tali creditori renuntianti dicti legati, quod nota, quia est mea & nova consideratio, & aliis rationibus adductis per Tellium, ubi supra. contra Anchar, fulciri potest, & in facto latius considerabis & cogitabis. Sed an hæreticus, lege nostrâ attentâ & supra dictis, potest capere ꝑ ex testamento hereditatem, in correctionem. l. 4. tit. 26. part. 7. quæ illum inhabilem reddebat ad hoc. Et dicendum est quod non, tum ut correctio evitetur, tum etiam, quia cum testari non possit, quandoquidem bona ejus omnia confiscata sunt ipso jure, & per consequens ex tex. nostro intestabilis est, merito quòd neque ex testamento ex dicta l. pariter capere possit, ut voluit Simancas, de Instit. Cathol. titulo 46. numero quinquagesimo-sexto.

Ibi, ꝑ codicillos, legem nostram super his verbis arguere voluit de superfluitate Castillo hic. Nam cum de jure civili depositum reperiremus, quòd qui potest facere testamentum, potest & codicillari, ꝑ secundum l. divi. §. codicillos. ff. de jure codicil. l. 1. r. r. i. juncta l. 1. ibidem, in parte 6. lex nova corrigens unum de casibus æquiparatis, censetur & alium corrigere, ꝑ & in eo disponere tex. l. si quis servus. C. de furtis, hæc enim interpretatio dicitur passiva, quæ valet ad suppleendam legem novam, secundum Alexan. in l. 1. §. lex Falcidia. ff. ad l. Falcid. Thobias, in §. posthumus. Inst. de exher. li. num. 7. vers. secundo, & ultimo, & hæc ut regulam ponit Anto. Gom. de delictis. cap. 11. num. 1. in fine, & Suarez, in l. quoniam, in preludio ad l. regni, pag. 124. col. 2. per totam cum sequentibus, & Tellius hic num. 22. & 25. hæc declarans regulam, & Ber. Diaz, in regul. 428. ex hoc quæ infert Suarez ubi supra, quod si statuta prohibet quod minor 25. annis non possit testari, non poterit & codicillari, ꝑ secundum Bar. l. 2. de lega. 2. quem etiam ad hoc alleg. gloss. 2. l. 1. tit. 12. par. 6. Si ergo hæc de jure statuta erant, merito in nostro tex. sufficeret dicere quod possit testari, ut sic & codicillari posse intelligeretur, & censetur dispositum, quæ de causa ut superfluitas evitetur, Castillo hic, super iis verbis uno modo respondit, scilicet, quod nihil hic superfluum adest, imò necessaria sunt verba hæc, quia licet qui potest testari potest & codicillari, est verum, quando non reperitur prohibitum ꝑ per aliquam legem testari, quia si

prohibitum reperiretur, prout per dict. l. 15. tit. 1. par. 6. prohibetur, expressè debuit per aliam legem concedi quod possit testari & codicillari, quia si solum testari permitteretur, non intelligeretur permissum codicillari, cum id per legem antiquam esset prohibitum. Quæ quidem solutio & responsio mihi ex toto non satisfacit, cum etiam in exorbitantibus & correctoriis dicta regula locum habeat, secundum Bernar. Diaz. regul. 428. limitat. 2. & Anton. Gom. ubi supra. Ideò ego respondeo, quod ex alia causa non censetur hæc nostræ legis verba, ꝑ hæc codicillos superflua, quia regula illa quod lex nova corrigens & disponens super uno de casibus æquiparatis, censetur & super alio disponere, procedit & loquitur quando æquiparatio erat à jure facta per modum regulæ generalis & generaliter expressæ, cæterum si hujusmodi non est æquiparatio, ꝑ prædicta regula non procedit, secundum Tell. hic num. 25. & Ber. Diaz, ubi supra. limitatio. quinta, sed quia licet dicta Regula per modum regulæ generalis posita sit, in l. divi. §. Codicillos, is demum. ff. de jure codicillo. tamen quia lex nostra non ponit regulam generalem, sed disponit in casu speciali & specialiter proviso, neque disponit in materia legis antiquæ, in qua adæquatio fuit facta, non procedit regula illa, secundum Ber. Diaz. ubi supra. limitatio. 4. neque per legem antiquam reperiretur facta adæquatio & æquiparatio ista, quod sicut non poterat damnatus testari, sic neque codicillari, merito lex nova & sic nostra disponens quod damnatus ad mortem possit testari, habuit necesse addere & codicillari, & est hæc mea in hoc subtilis & vera consideratio, ut superfluitas evitetur, quæ etiam evitatur quoties lex nova addit aut detrahit legi antiquæ, prout nostra. Item & quia si causa tollenda dubitationis aliquid de novo disponatur, excusatur superfluitas, ut per Docto. in proemio Gregoriano. §. sane, maxime per Felin. in capitulo. solita, de major. & obedi. ubi ponit casus in quibus ꝑ Papa de superfluitate excusatur, quos & ponit gloss. in regula cancellariæ, regul. 1. & Anton. de Burgos, in capitulo cum causam, de empt. & ven. & quia quoties verba apponuntur ad majorem declarationem, licet tacite inesse superfluitas, non possit argui legislator de ea, secundum Gomezium, de subrogan. collirigan. in reg. cancellariæ, quest. 3. pag. 3. in medio. Sed si nostra lex verba hæc, ꝑ codicillos, non apponeret, nonne ansa & maxima occasio daretur dubitandi, an codicillari possit damnatus ad mortem, præsertim ex dictis per Bar. Soci. consil. 13. n. 31. lib. 3. & Soci. Juni. consil. 8. lib. 1. relatos per Avenda. hic gloss. 6. idco necesse fuit verba hæc in lege inferi nostra. Aliam declarationem ad dictam regulam, quod qui potest testari potest & codicillari, reperies per Barto. Socin. consilio 12. numero 31. volum. 1. Sed & nunc querendum est oportune an per istam l. sit correctæ Authen. bona dam. ꝑ C. de bon. prof. & l. 5. r. 31. p. 7. cum ea 17 concordans. In quo præmittendum est, quod licet jure digetorum officiebatur damnatus ad mortem intestabilis, & dimidia pars bonorum reservabatur duobus suis filiis, & si plures quam duos habebat in totum reservabatur, ex l. cum ratio §. si plures. ff. de bonis damnato. & optimè per Castillo, hic in gloss. De suo viener. & hoc si bona ex lege

rum patris, licet ad mortem condemnati vel alterius prædecessoris, cui ablata non fuerunt, sed sua remanserunt plene, & ac si condemnatus non esset. Igitur negari non potest dicta correctio dictæ Authen. & dictæ l. 3. Partiarum cum ea concordantis, ut advertit Tellius hic numero 19. pluribus quàm necesse esset verbis intricatis declarans, & post hæc mea scripta produxit sua in lucem Matienzo, quæ multum post temporis vidit, & in præsentem in glossa sexta, numero tertio, cum sequentibus, hæc eandem tenuit opinionem, ac si ipse mea vidisset scripta, vel ego sua quod esse non poterat, cum per tot milliarum leucarum distantiam essemus, & hæc Tellii testatur vetiore opinionem & benè, & iterum in glossa nona.

Ibi, Lo faga por el, servatis tamen in danda hac commissione, & in ea exercenda per commissarium, cui datur, requisitis & solemnitatibus ac terminis legum 5. & 6. & 7. hujus tit. & libr.

Ibi, Por el delicto fueren confiscados, Intellige hæc verba, quotiescunque bona per legem confiscantur propter delictum, illa enim fisco reservata censentur etiam jure communi antiquo attentò, secundum quod dimidia pars filiis duobus reservabatur, & si plures erant totum, ex l. cum ratio. §. si plures. ff. de bon. damnatorum, nam dispositio dicti. §. si plures, ꝑ procedebat quoties bona à lege non confiscabantur, sed veniebant in pœne consequentiam confiscanda, fecus verò si per legem confiscantur, nam tunc non filiis, sed fisco applicari debebant, secundum Bartolom. in lege 1. ff. de bon. dam. Quam communem opinionem testatur Boeri. in trall. de delictis. 7. nos ab. num. 30. & tractat pulchrè Rogerius, in l. si cui mun. decimo-septimo, cum sequentibus, de testament. probatque text. in lege quinta, tit. 1. p. 7. secundum quam quoties bona per legem propter delictum confiscantur, non potest delinquens de parte confiscata disponere, ꝑ prout & tenet Bernar. Diaz in reg. 195. in 2. ampl. & in 5. limi. & intelligo de confiscatione sive ipso jure per legem impolita, sive per judicem impendenda, ex legis tamen provisione, & mandato prout lex nostra denotat, ibi, Confiscados, quod est verbum temporis præteriti, & sic confiscationem ipso jure factam denotat, & ibi o se ovieren de confiscar, quod est verbum futuri, & sic confiscationem declarandam per judicem denotat, & per consequens de iis bonis non potest damnatus testari, sed fisco reservantur, ut est in bonis hæretici condemnati, cujus bona ipso jure applicantur fisco, etiam si ꝑ filios hæreticus habeat, ex cap. virgentis, de hered. in 6. & ex aliis iuribus canonicis, quæ servanda sunt, secundum Cifuen. hic, & Tell. muni. 34. & Didacum Perez in leg. 1. tit. 1. lib. 1. Ordi. col. 33. in medio, & gloss. l. 7. tit. 7. part. 6. & leg. 4. tit. 26. part. 7. & Bernard. Diaz. d. reg. 165. limitatione quarta, quicquid post hæc vidi dubitantem Matienzo hic in gloss. 7. num. 5. & quicquid ex legibus aliquibus juris civilis, & ex d. l. 4. tit. 26. part. 7. & l. 7. tit. 7. part. 6. aliud significetur, imò quod possent hæretici filiis suis catholicis bona relinquere, sed abrogata sunt jura illa, ut filii quoque egestate laborent, secundum Simancas, de instit. Cathol. tit. 9. num. 3. & 4. & 5. & n. 6. & 7. profequitur hoc, & hæc communem testatur opinionem, quicquid etiam voluerit Duenas

134. **xiam** partem legatarius non haberet, daretur maximum inconveniens, scilicet quod voluntas filii hujus testantis esset in pendenti usque dum pater ejus usufructum hujus tertie partis habens moretetur, quod de jure reprobatum est, secundum Bart. in *usufructibus ff. de stipul. ser. implementumque anime & divinorum officiorum pro ipso filio ex tertio illa parte dicendorum retardaretur, quod satis inhumanum esset, & quia dum lex sequens tit. 8. infra eod. voluit & disposuit, quod filius de tertio bonorum parte disponere possit in præjudicium ascendenti, super consequens voluit quod tertio illa pars in proprietate & usufructu præstaretur, quia qui vult unum quid, censetur & velle omne aliud, sine quo illud quod unum adimpleri non poterat, ex l. 2. & ejus materia ff. de jur. om. jud. & ex text. meliori in l. nec it. §. 1. & l. illud ff. de acquir. her. que jura ad hoc allegat Mari. Socin. jun. consil. 28. num. 6. volum. 2. Quæ quidem doctrina sine dubio procedit in ultimis voluntatibus secundum Bart. in l. ad fin. ff. de servit. leg. relictum & secum per Mantiam de consuet. ult. vol. lib. 3. tit. 18. n. 4. fol. 52. sed cum dicta l. 1. indistincte quemlibet filium ascendentes habentem permitat de tertio bonorum parte disponere, cum effectu & in consequentiam censendum est dispositum, ut tam de proprietate quam de usufructu disponere potuisset, præfertim cum legislator sciverit patrem usufructum adventitiorum habere, & filium mori potuisse antequam bona in proprietate & usufructu esset habiturus, Et quis obsecro veller proprietatem hujus tertie partis emere, nisi & usufructu ejus gauderet statim? & sic meo videri voluit tenere Covar. in 3. par. rubricæ de testam. n. fin. in fine. & Ant. Gom. l. 6. Tauri. n. 14. & Minch. de success. progress. lib. 1. §. 1. num. 3. 1. & hæc veritas videtur, tametsi Tellius ubi supra ad num. 3. usque in finem, contrarium tenere voluerit per plura fundamenta, que in isto casu cessant, neque obstant principalia, quod non censetur concessum in præjudicium usufructus patris, quod filius testetur de tertio in præjudicium patris in usufructu & proprietate, quia respondeo quod illud verum in dubio & quoties aliud non colligitur ex lege, fecus vero si colligatur, prout ex lege nostra, & ex dict. l. 1. titulo. 8. infra hoc libr. colligitur & deducitur clarissime, ut probatum habemus, effectque aliter dispositionem nostre legis & dictæ l. 1. multoties illusoriam & derisoriam reddere, & leges Tauri, prout sunt hæc semper in difficultiori casu censetur disponere, & dicendum est dispositum ad sedandas opiniones Doctorum & ad dubitates tollendas, idque clarius deducitur ex nostra l. dum inquit usufructu testari posse sicut si extra patris potestatem esset, sed si extra potestatem existeret paternam in proprietate & usufructu disponere potuisset de tertio parte bonorum suorum adventitorum stantibus ascendentibus & deficientibus descendentibus: Ergo ut similitudo sit vera, idem poterit facere usufructu. aquiratorum enim eadem debet esse ratio, & juris dispositio, & sic hæc meam opinionem pro nunc sustentabilem, & æquam judico: & secundum hanc potest salvari opinio Gomezii, ubi supra, quam reprobatur Tell. ubi supra, & Matienço hic glos. 3. num. 3. & novissime Avend. hic glos. sup. per totam, ut in hac tertio parte procedat & vera sit opinio*

Gomezii, secundum quem in dicta tertio parte sic videmus quotidie praticari: ex ea enim, tam de proprietate, quam usufructu ejus adimpletur voluntas filifamiliæ, testantis, neque parentes contradicunt. Sed an filiusfam. naturalis f. & originarius hujus regni decedens in alio regno, ubi simile jus nostre legi non servatur, poterit testari de bonis in suo regno existentibus, & dicendum est quod sic, licet de existentibus extra regnum non possit, quia non potest lex hæc se extendere ultra jurisdictionem constituentis, neque extraneus ab hoc regno nostro filiusfam. poterit uti nostre legis dispositione, quia lex vel statutum non potest comprehendere personas sibi non subditas, secundum Anton. Gomez. 1. hic n. fin. in cuius propositum multa adducuntur per Paul. Paris. in consil. 12. vol. 3. & Gozadin. consil. 49. Item & tertio quærit potest nam civilis lex nostra permittit filio fam. testari, censetur & permisit codicillari, & dicendum est quod sic, 16 quod Bart. in l. ut autem, ff. de servo corrupt. tradit Tell. hic n. 2. & Matienço, hic glos. 3. n. 2. & Avend. hic glos. 5. num. 3. ex regula in præcedente lege, scilicet, quod lex nova corrigens aliquem de casibus equiparatis per legem antiquam, censetur & alium corrigere, item & quia constitutio nova ad interpretationem legis antiquæ facta habet locum in omnibus casibus, in quibus lex interpretata habebat, secundum Rebut. in tract. de nominatio. q. 5. num. 22. & num. 23. idem in propositum nostre legis testatur, & facit etiam ea, que diximus in lege præcedente in glos. codicillos. Sed an & facere donationem causa mortis poterit filiusfam. sine patris consensu, & ut à jure civili incipiamus, filiusfam. licet testari non possit etiam cum consensu patris, tamen cum ejus consensu poterat donare causa mortis ex text. in l. tam it. §. fin. ff. de dona. causa mort. l. fin. l. tit. 4. par. 5. tradit Segura in l. imperator n. 98. & 99. ff. ad Trebellia. & cum aliis numeris sequentibus alia dicit in propositum, & hoc quia donatio causa mortis quoad initium contractui æquiparatur, secundum communem Doctorum sententiam ut infra dicemus, sed contractum quemlibet potest facere filiusfam. sine patris consensu, & ex eo obligatur præterquam in contractu mutui & voti, l. tam ex contractibus, ff. de judi. & sic etiam poterit donare causa mortis saltem cum patris consensu, quia lex limitative in hoc processit, prout optimè concludit Covar. in 3. par. rubricæ de testam. num. 7. & 8. Sed an jure nostro regio aliquid innovetur, ita quod possit sine patris consensu donare causa mortis, videtur dicendum quod non, quia lex nostra hoc non disponit, & sic neque disponere debemus, item etiam, quia videmus quod de jure civili maxima differentia erat, quod filiusfam. non testaretur, possit tamen donare causa mortis, quia ut dixi etiam cum patris consensu testari non poterat, eo quod lex testari cum prohibebat, donare vero causa mortis cum ejus consensu poterat, ergo licet quoad testamenti factionem correctum sit jus civile per text. nostrum, non tamen debet censeri correctum quoad donationem causa mortis: item & quia solum negative procedebat jure civili argumentum illud, non poterat testari, ergo neque donare causa mortis, non vero affirmative, prout optimè advertit Suarez, allegat. 2. o. pag. 4. in fine. fol. 171 in principio, in antiquis. & cum negative

que erat. 31. Tauri.

Commissarius ad testandum pro aliquo quid possit facere virtute hujus commissionis.

SUMMARIUM.

- 1 Commissa non censentur ea, que personalissima sunt & dependent à clara voluntate defuncti & ab eo erant explicanda. ibid.
 - 2 Mandati fines servandi sunt eodem, & 2. & 3. ampliatur & sequentibus.
 - 3 Potestas consulendi si alicui per alium sit commissæ, per mortem concedentis expirat.
 - 4 Mandatum non excedendum limitatur plurimis modis, num. 5. 6.
 - 5 Mandatarius si quid præstat nomine evulsionis potest à Domino illud recuperare.
 - 6 Mandatum alicui per modum magis periculosum, censetur mandatum & per minus periculosum.
 - 7 Mandati digressio superficialiter licet non substantialiter non vitiat.
 - 8 Mandatum per equipollens impleri an sufficiat. Testator potest committere meliorari unum de filiis licet meliorandum non nominet. ibid.
 - 9 Legatarij electio in unum de certis committi potest, ubi idem in melioratione.
 - 10 Hæres omnino per defunctum nominandus certis & nomine proprio ut valeat commissio nominandi hæredem; & num. 19. & 20. ampliatur. & 22. & 23. an sufficiat per equipollens.
 - 11 Committi potest nominatio in incertum de certis in aliis rebus quam in institutione hæredis.
 - 12 Captatoria voluntas que dicitur.
 - 13 Electionis potestas data ad meliorandum unum incertum de certis an finiatur per lapsum quatuor mensium.
 - 14 Commissarius dicens velle se eligere talem, an talis locutio erit dispositiva.
 - 15 Facultas declarandi vel meliorandi an transeat ad hæres commissarij.
 - 16 Omnis qualitas à lege requisita censetur de forma substantiali; & sic non sufficit per equipollens impleri. 22.
 - 17 Facultatem testandi an possit maritus uxori sue committere. Perdet tamen eam si luxuriose vivat; ut num. 25.
- Declaratur glos. l. si quis servo. C. de furtis. 2. 6.

Ibi, Estendiendo se à mas. Contra naturam commissionis & mandati, à qua excedere non licet, neque censetur commissæ ea, que personalissima sunt, & dependent à clara voluntate defuncti, & sic ab eo erant explicanda, ex glos. in l. quequid adstringenda ff. de verb. oblig. & in l. idem Pomponius scribit §. fin. ff. de rei vend. & idem nisi ea testator expresserit, non videntur contenta in commissione, & commissarius qui talia faceret, cum sibi expresse commissæ non essent excederet à commissione, & per consequens nulla essent in contrarium acta, ex text. in l. diligenter ff. manda. l. 19. tit. 4. par. 3. l. 7. tit. 14. par. 5. aded ut idem si qualitas mandati non servetur, secundum Jas. in l. si procurator ff. de procurator. pro quo considero tex. nostrum in presenti, nam cum ex qualitate